

§ 5.

Bekendtgørelser i Tidender, være sig indenlandske eller udenlandske, til Fremme af de efter §§ 1—4 forbudte Foretagender og Falbydelser anses med en Bøde af indtil 400 Kr., saaledes at Ansvaret, forsaavidt angaar Bekendtgørelser i indenlandske Tidender, bedømmes efter de i Lov af 3. Januar 1851 § 3 fastsatte Regler. Forsaavidt angaar Bekendtgørelser i udenlandske Tidender, paahviler Ansvaret den her i Landet værende Person, som har foranstaltet eller medvirket til den ommeldte Offentliggørelse. Dog kan den vedkommende ansvarlige ikke tiltales eller straffes for saadanne Bekendtgørelser, førend det er ham betydet af Politiet, at de ere ulovlige.

Samme Straf ifalder den, der paa anden Maade her i Landet udbreder Planer for fremmede eller ikke autoriserede indenlandske Lotterier eller herfra udbreder Planer i Udlandet for ikke autoriserede indenlandske Lotterier.

§ 6.

Sager efter denne Lov behandles som offentlige Politisager.

§ 7.

Bestemmelserne i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6. Marts 1869 §§ 4 og 5 og Lov af 10. April 1895 indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske Præmieobligationer m. m. ophæves.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag blev i forrige Rigsdagssamling fremsat i Landstinget, men naaede her kun til at blive undergivet 1ste Behandling. Da Ministeriet stadig maa være af den Formening, at de i Motiverne til Forslaget anførte Grunde til dets Fremsættelse fremdeles ere til Stede, forelægges det herved paany. Der fremkommer stadig nye Klager over de her værende saakaldte „Bankhuse“ fra disses udenlandske Klienter, som vildledte ved markskrigerske Reklamer ere traadt i Forbindelse med dem og i Reglen kun have lidt Tab, alt saaledes som nærmere udviklet i Forslagets oprindelige Motiver, og det betydelige Materiale, som i Fjor forelaa til Oplysning herom, er blevet forøget i det forløbne Aar.

Forslaget er ligelydende med det i Fjor fremsatte, dog at man har fundet Anledning til at ændre Ordet „Udlandet“ i Slutningen af §§ 1, 2 og 4 til „fremmed Land, hvor denne Virksomhed er forbudt der bosatte Personer“. Som det fremgaar af det

oprindelige Forslags Motiver, var man ved Udarbejdelsen af dette klar over, at der imod det i dets daværende Skikkelse kunde fremsættes den Indvending, at der ikke var Grund til at beskytte Udlændinge i videre Omfang end de beskyttes af deres Hjemstavn. Man indførte imidlertid ikke da i Forslaget nogen hertil svarende Distinktion, væsentlig ifølge den Betragtning, at man overfor de forskellige fremmede Lovgivninger let kommer ind i Usikkerhed om, hvorvidt Betingelsen for en Indskriden er til Stede, og at det her drejede sig om at komme illegitime Forretninger til Livs, som synes her i Landet at have fundet en særlig god Jordbund for deres Trivsel. Da det imidlertid fremgaar af Landstingets Forhandlinger, at der er tillagt dette Punkt betydelig Vægt, og da Gennemførelsen af Forslaget selv med ovennævnte Ændring efter Ministeriets Formening vil betyde et stort Fremskridt, har man ikke taget i Betænkning at indføre denne i Forslaget.